

Tisztelt Gyászők!

A szertartás előtt öröszép selmeci diákdalokat hallhattunk, de mintha más értelmet nyertek volna ezek a szövegek, mintha jobban figyelmeztetnének most minket az élet igazi értékeire.

Dr. Szabó Gyula kollégánk – akitől most volt munkahelye, a soproni egyetem, annak egykori székesfehérvári kara illetve utódintézete, a „GEO” nevében búcsúzom – a selmeci értékek szerinti életet élt.

Jól tudom, nem szerette a hosszú méltatásokat; legutóbb, tavaly, 80. születésnapján csak úgy tudtuk felköszönteni, hogy egy szakmai konferenciára hívtuk meg, ahol meglepetésként érte a köszöntés.

Tartozunk azonban a Tanár úrnak azzal, hogy érdemeit legalább néhány mondatban felsoroljuk.

Mert igazi *Tanár* volt, a soproni egyetem és a fehérvári GEO elkötelezett, nagy munkabírási vezető oktatója, a kar meghatározó személyisége, a földrendező szak alapítója. A hallgatók a kari diáklapban, egy tablón, már a 80-as években a „földrendezők atyját” tisztelték benne. Valóban, a neves soproni Földmérési Tanszéken eltöltött 12 évnyi oktatói munka után, a fehérvári kar megerősítésére vezényelték hozzá 1975-ben. 1976-tól docensként, 1984-től főiskolai tanárként a földrendező képzés megszervezése, főtárgyainak oktatása volt elsőszámú feladata.

Fontos szerepe volt a kar vezetésében is: 1980-tól évtizeden át volt oktatási főigazgatóhelyettes, 1981-től az Alapozó Tárgyak Tanszékét vezette, majd megalakulásától, 1990-től a Felmérési és Földrendező Tanszékét. Az Ő számtalan kezdeményezésének, kitartó, diplomáciai és szervező munkájának, köszönhető, hogy végül elindulhatott a birtokrendező MSc vagy az ingatlanszervező képzésünk.

Naprakész volt a felsőoktatási jogszabályok követésében, a szakmapolitikában, a helyi és országos kusza érdekviszonyokban. Megnyerő, barátságos természetével a békét kereste. Munkatársaival barátságos, kedélyes jó viszonyban volt. Az Ő érdeme is, hogy egykori Alma Materével, a soproni egyetemmel kapcsolatunk baráti és korrekt volt.

Nélküle nem az lenne a fehérvári GEO, ami; értékteremtő munkája beépült a GEO történetébe.

Munkáját elismerték minden beosztásában, nem sorolnám (mert rossz néven venné) kitüntetéseit, de megemlítem, hogy már 1973-ban az Erdészeti Kiváló Dolgozója volt; 70. születésnapján, főiskolai tanári felmentésekor pedig

megkapta a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet, és a Nyugat-magyarországi Egyetem professor emeritusa lett.

Igazi elismerést volt tanítványaitól kaphatott és kapott is, akiket hallgatókorukban szeretettel patronált, segített (nemcsak tanulmányaikban), és később is figyelemmel kísérte pályájukat. Egyikük, a fészbukon megjelent halálhír kapcsán ezt írta kommentként „Azon kevesek közé tartozott, akit mindenki szeretett és tisztelt.”

Valóban kiváló, jó példát adó kapcsolatban volt hallgatóival, bevonta őket a különböző kutatási és megbízási munkáiba; számos közös élmény fűződik például Székesfehérvár zöldterületeinek, vagy a zirci, szelestei, alcsúti és más arborétumoknak a felméréséhez.

A legutóbbi időkig bejárt a Pirosalma utcába, hisz szobáját fenntartottuk, gondozta virágait, elbeszélgetett a portán, a TH-ban, a titkárságon a kollégákkal. Érdemi, segítő munkát végzett nyugdíjasként is a vizsgabizottságokban, szakdolgozat konzulenseként vagy bírálójaként, vagy egyszerűen baráti tanácsadóként.

Köszönjük most mindezeket, köszönjük a GEO-ért végzett áldozatos és állhatatos munkáját.

Legyen neki könnyű a fehérvári föld, nyugodjék békében.

(Dr. Busics György intézetigazgató búcsúbeszéde 2016. augusztus 25-én Székesfehérváron, Dr. Szabó Gyula temetésén.)

Minden búcsú nehéz, különösen akkor, amikor egy kedves és drága barát temetésén kell megélnünk a végleges elválás szomorú perceit.

Szabó Gyula tanár úr élete Magyarország egy gyönyörű vidékén, a Cserhát déli oldalán fekvő Alsóvadászon kezdődött. Az Északi-középhegység vidéke, úgy sejtem, meghatározó volt további életútjában. Így aztán a középiskolai évek után sorsa magától értetődően vezetett Sopronba, a Főiskola Erdőmérnöki Karára. Egyetemi tanulmányai alatt, a nagytekintélyű Sébor János professzor által évtizedek óta vezetett legendás földmérési tanszéken ismerte meg a geodézia szakterületét. 1960-ban erdőmérnöki oklevelet szerzett, és pár évet az erdőrendezési szolgálatban töltő szakembert, Sébor professzor 1963-ban visszahívta a tanszékére. Ekkor kezdődött az a szép és eredményes oktatói pálya, amely hosszú évtizedeken át először az erdőmérnök hallgatók, majd 1975-től a földmérő és földrendező hallgatók képzését segítette.

Az a környezet, amelyben oktatóként „nevelkedett” – ahol a Sébor Jánost később felváltó Bezzegh professzor vezetésével dolgozott egy fiatal gárda – meghatározta oktatói karakterét. A professzori példák ereje, a kiváló tanszéki kollégák példamutató együttműködése egy olyan oktatói pálya kibontakozását segítette, amely ma már ritkaságszámba megy. Nem véletlen, hogy az elméletileg kiválóan felkészült és a tanszék szerződéses munkáiban is nagy gyakorlatot szerzett szakembert irányították át Sopronból 1975-ben, hogy az egyetem új karán megszervezze és elindítsa a magyar felsőoktatásban példa nélkül álló első önálló földrendező szakemberképzést, s később a diszciplína önálló tanszékét is. Iskolateremtő egyéniség volt a szó valós és átvitt értelmében is.

1975-ben ismertük meg a GEO-ban személyesen a Tanár urat. Tekintélyes alakja önmagában is figyelemre méltó volt. Ezt egészítette ki felkészültsége, sajátos humora, kapcsolatteremtő készsége. Így az első perctől az oktatói-kari munkatársi gárdának, a tanítványoknak egyaránt a *Tanár Úr* volt. Nem is emlékszem, ritka kivételtől eltekintve, hogy másként is szólítottuk volna.

Munkájának szerteágazó voltát, annak eredményeit, kitüntetéseit nekrológok sorában, a Geoinformatikai Kar aranykönyvében részletesen megtaláljuk. Ezek tartalmának ismételtsére nem is vállalkozom. Inkább néhány személyes emlékemmel szeretném a fájdalmas búcsú alkalmából vázlatosan felrajzolni másik énjét.

Hogy szavait idézzem: bár soha nem voltunk „cellatársak”, de azért kezdettől fogva szoros barátság alakult ki közöttünk. A cella térbelisége igaz volt, de időben akár egy cellának is tekinthetem azokat az éveket, amelyekben vezetőként együtt dolgozhattunk a kibontakozóban, fejlődésben levő Földmérési és Földrendezői Főiskolai Karért, az FFFK-ért. Bár oktatóként más tárgyakat műveltünk, de az általa vezetett számtalan szerződés munkában sokáig

dolgozhattam vele együtt. Hihetetlen munkabírása olyan szervezői tehetséggel párosult, ami mindig sikerre vezette minden munkánkat. Együtt áztunk a Sárbogárd és környéke meliorációját megalapozó geodéziai munkákban. Együtt fáztunk Fenyőfőn a bányanyitást megelőző bányászati alaphálózat mérésekor. A közös munkák sorát, azok megoldásában szerzett élményeinket hosszan lehetne sorolni. A nehézségeken vezetésével, humorral vegyes szigorával mindig úrrá tudtunk lenni. Még a Kőfém-be is sikerült kicsalnom néhányszor gépészeti beállító mérésekhez, holott az a környezet teljesen idegen volt számára. Humoros történetek sorát idézhetnék fel azok a tanítványok is, akik a Tanár úr vezetésével megjárták a kijevei cseregyakorlatot.

Sok felejthetetlen órát töltöttünk együtt, amikor meglátogattuk a Bükk vagy a Zempléni-hegység csodálatos tájait. Az a szeretet, öröm és tisztelet, amivel fogadták volt évfolyamtársai vagy tanítványai ezeken a vadregényes tájakon és a páratlan hangulatú erdészházakban, annak hatását fájdalommal, a soha meg nem ismételtelően próbálom újra felidézni magamban.

De örömmel vegyes fájdalommal gondolok azokra az együtt töltött napokra is, amikor az Őrség vidékén barangoltunk soproni barátaink vezetésével. Élveztük a táj sajátos szépségét, a fazekasok munkáját, rácsodálkoztunk a veleméri templom titkaira, Kondorfán és Őriszentpéteren élő barátaink vendégszeretetéről és ízes pálinkáiról nem is beszélve.

Sokoldalú tevékenysége és képessége irigylésre méltó volt, nem csak oktatói, vezetői munkájában, hanem az élet egyéb területein is. Ezt a legszebben a lepsényi „birodalom” létrehozása bizonyítja. Csak ámultunk, és irigykedtünk, amikor Gitussal, feleségével együtt létrehoztak egy „csupasz” szántó területen egy mintaszerű kertet és egy gyönyörű szőlőültetvényt. Lankadatlan munkabírással és tökéletes hozzáértéssel végzett munkájuk nyomán kivirágzott a „birodalom”. A Tanár Úr nagy szakértelemmel remek borokat érlelt az ősi pincében. Azóta sem ittunk, az általa csak egyszerűen parasztbornak titulált, olyan minőségű nedűt, amilyent a pincéje rejtett.

A nyugdíjazása után is rendszeresen bejárt a karra. Lankadatlan erővel és figyelemmel segítette volt tanszékének munkáját. Vezetett több záróvizsgát. Ha kikérték véleményét, mindig hasznosat és eredetit tudott tanácsolni. Évtizedek tapasztalatának a birtokában mondott véleményt és tudott, ha kellett, kritikát is megfogalmazni az oktatás, és az oktatás fejlesztésének számos területén. Hihetetlen sok szakdolgozatot konzultált. Utolsó éveiben különösen a levelező hallgatókkal találta meg igazán a hangot. Rajongtak érte. Nehéz örökséget hagyott az utódokra.

Sajnálatos módon az utóbbi években már egyre kevesebbet láttuk feltűnni a Pirosalma utca végén jellegzetes alakját, vállán a jellegzetes táskájával.

Kedves Tanár úr! Nehéz a búcsú, nehéz az utolsó mondatokat leírni. Nemrég elhunyt nagy írónkat hívom segítségül: talán „soha nem lesz utolsó, utolsónak nevezhető, mert belül folytatjuk tovább”.

(Dr. Ágfalvi Mihály, professzor emeritus búcsúbeszéde 2016. augusztus 25-én Székesfehérváron, Dr. Szabó Gyula temetésén.)